

Petrus och Paulus – Guds tjänares tjänare

I Bibeln återkommer ett tema ständigt i olika former: Guds dialog med människan. Alltifrån Skaparens dialog med Adam och Eva till Uppenbarelsebokens slut där ”Anden och bruden säger: ’Kom!’” (Upp 22:17). Gud vill upprätta en kärlekens dialog med mänskligheten, med varje enskild människa. Därför blir han människa i Jesus Kristus, sedan han väl trätt in i dialog med Jungfru Maria som av hela sitt hjärta säger ja, amen, *fiat*. Det är detta villkorlösa ja till Gud, till hans vilja, till hans bud, till hans självutgivande kärlek som sedan måste eka i kyrkan till tidens slut. Den dialog som vi blir vittnen till i dagens evangelium är ett tydligt tecken, ja, ett övertygande bevis på att denna dialog är levande i kyrkan. Jesus frågar Simon Petrus: ”vem säger ni att jag är?” (Matt 16:15). I Andens kraft svarar då Simon Petrus på hela kyrkans vägnar det som varje kristen skall bekänna till sitt sista andetag och till tidens slut: ”Du är Messias, den levande Gudens Son” (Matt 16:16).

Petrus stora uppgift är att bevara och förkunna den ursprungliga bekännelsen till Jesus som Faderns Son. Eftersom denna Petri bekännelse är så viktig måste den skyddas och bevaras i kyrkan till tidens slut genom Petri efterträdare. Jesus säger att Petrus är Klippan på vilken han bygger sin kyrka. Grunden är lagd en gång för alltid, men den måste också vårdas och bevaras genom alla tider. Därför har påven som Petri efterträdare en oersättlig roll och uppgift som garant för att den apostoliska bekännelsen skall bevaras ren och obefläckad genom historiens alla stormar. Som katolska kristna är vi också delaktiga i denna uppgift, främst genom att be för Petri efterträdare och i obrottslig lydnad och kärlek till honom som Kristi ställföreträdare vittna om denna apostoliska tro – och om så krävs ge vårt liv för denna tro. Samtidigt vet vi att påvar alltid utsätts för kritik. Det får inte förvåna oss. Jag kommer ihåg när vi nordiska biskopar hade vårt besök *Ad Limina*. Då sade påven Franciskus att vi gärna fick kritisera honom, men i hans närvaro. Tyvärr finns det en del katoliker som hätskt och nästan hatfyllt angriper påven och så bidrar till att underminera och splittra hela den katolska enheten och gemenskapen och dela upp den i ideologiska grupperingar.

Idag är det en helig plikt för oss alla att be för påven och speciellt be den Helige Ande att styrka oss i trons, hoppets och kärlekens enhet. Idag firar vi inte bara Petrus utan också Paulus. Hur viktig Petrus och hans efterträdare än är, så behöver han ha Paulus vid sin sida, alltså alla de som i Paulus’ efterföljd utgör kyrkans episkopat. Petrus ingår i apostlakollegiet, visserligen som dess främste medlem men ändå alltid i dialog med de andra apostlarna. Därför talar vi om kollegialitet i kyrkan, där Petri efterträdare står i ständig dialog med biskoparna över hela världen. Denna dialog är alla troende delaktiga av, genom sin bön och tillit till

apostlarnas efterföljare, som för dem skall förkunna trons sanning och med ömsint kärlek leda dem fram till en djup personlig förening och efterföljelse av Jesus Kristus.

Man brukar säga att påvens vackraste titel är *servus servorum Dei*. Som så ofta låter det vackrare på latin, men inte heller så illa på svenska: Guds tjänares tjänare. Genom sin unika och oersättliga uppgift skall påven tjäna hela gudsfolkets frälsning och dess väl och ve genom tiderna. I ödmjuk tjänst står han till allas förfogande, ja, också för hela mänsklighetens frälsning och för världens och skapelsens överlevnad som det så tydligt framgår i påven Franciskus' encyklika *Laudato sí*. I kyrkan talar vi inte om makt - brukade den tyske kardinalen Meisner som gjort så mycket för vårt stift säga – utan om fullmakt. I dagens evangelium ser vi hur Jesus ger Petrus och hans efterträdare fullmakt att leda kyrkan. Denna fullmakt får också biskoparna som Paulus' efterföljare del av. Vi kan säga att alla som har del av det vigda ämbetet i olika grader får del av denna fullmakt: att ödmjukt tjäna gudsfolket och leda det på frälsningens och helgelsens väg. När vi talar om hierarki i kyrkan är det alltid en ödmjukhetens och tjänandets nådegåva för att hjälpa människor att leva i trons, hoppets och kärlekens ständiga dialog.

Diakonia är ett vackert ord som har en vacker betydelse: tjänst, kärlektjänst. När vi idag har glädjen att få viga en diakon blir detta tydligt för våra ögon. Det första steget i det vigda ämbetet, diakonatet, skall åskådliggöra och föreviga denna tjänandets nådegåva i kyrkan genom alla tider. När Lars-Lennarth idag vigs till diakon, ställer han hela sitt liv till Guds, kyrkans och de troendes tjänst. I honom och hans liv får vi en bild av Jesus själv som inte kom till oss för att bli betjänad utan för att tjäna. Gång på gång behöver vi alla påminnas om detta: att kyrkan bygger på detta ömsesidiga tjänande. Gud tjänar oss genom sin Son för att lära oss att den sanna glädjen och saligheten ligger i att tjäna Gud och vår nästa, särskilt de mest behövande och utsatta. Genom sin blotta existens och sin tjänst skall diakonen hålla denna heliga tro på tjänandet levande i kyrkan. Hela vårt stift behöver verkligen påminnas om att vi alla på ett eller annat sätt är kallade till osjälviskt tjänande. I vårt konsumistiska livsklimat glömmer vi detta ständigt. I kyrkan är vi inte heller vaccinerade mot denna frestelse. Som diakon, som Kristi och de troendes tjänare, får Du, käre Lars-Lennart, hjälpa oss alla att bestämt ta avstånd från denna frestelse till självhävdelse, egenrättfärdighet och konsumtionstörst som hotar oss alla. Som diakon tillhör Du kyrkans hierarki, det ödmjuka tjänandets och den självutgivande kärlekens hierarki, som av Jesus har fått fullmakt att hjälpa och leda gudsfolket i Jesu efterföljd till helighet och att utge sig i de fattigas och betrycktas tjänst. Vi tackar Gud för din kallelse och ber för Dig om den helige Andes ständiga hjälp och kraft.

